

C112 – C-LEE14

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

1 juli 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUURBEHOUD

Interpellatie van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en
Tewerkstelling, over het slibafvoerplan van Aquafin
Met redenen omklede motie

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Woensdag 1 juli 1998

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Leonard Quintelier

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.35 uur.*

Interpellatie van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het slibafvoerplan van Aquafin

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het slibafvoerplan van Aquafin.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vooreerst wens ik van de gelegenheid gebruik te maken om de minister geluk te wensen : vanmiddag heeft hij bekendgemaakt een moratorium voor twee jaar in te stellen op het verbranden van afval.

Hij kondigde ook aan dat de alternatieve technologieën ernstig zullen worden onderzocht. Dat is een heel positieve stap. Op het gebied van de strijd tegen de verbrandingsovens ben ik dus voorlopig technisch werkloos. Ik heb echter tijdig de bui zien hangen en heb me toegelegd op de slibverbranding. Vandaag wil ik dat onderwerp aansnijden.

Aquafin maakte al in 1993 een plan op voor verwerking van slib uit rioolwaterzuiveringinstallaties. Dat plan werd voortdurend aangepast, ook na overleg met het kabinet van de minister. Het werd echter nooit publiek gemaakt en nooit besproken in het parlement. Nochtans gaat het om belangrijke keuzes in het beleid inzake preventie, nuttige toepassing en eindverwerking van slib. De discussie hierover is vergelijkbaar met de discussies die over het huishoudelijk afval werden gevoerd. Boven-

dien gaat dit gepaard met belangrijke financiële verbintenissen van de Vlaamse overheid.

De vraag rijst in welke mate preventie en nuttige toepassingen, bijvoorbeeld als bodemverbeteraar in de landbouw, centraal staan en welke technologieën worden gekozen voor de eindverwerking. Door de versnelde uitbouw van waterzuiveringsinfrastructuur in Vlaanderen wordt nu veel meer slib geproduceerd. De afzetmogelijkheden voor slib zijn beperkt.

Het gaat ook om een belangrijk financieel probleem. Een derde van de kosten voor waterzuivering slaan op de verwerking van slib. Er is op dit ogenblik een totale eindafzet van 80.000 ton droge stof per jaar. Die hoeveelheid zou nog stijgen tot 116.000 ton droge stof per jaar in 2003 en 129.000 ton per jaar in 2005.

Dezelfde problemen als inzake afval duiken ook hier op. Preventie aan de bron betekent dat er minder water wordt vervuild zodat er minder verontreinigd zuiveringsslib ontstaat. Bij Aquafin trachten, naar eigen zeggen, de totale hoeveelheid slib zo laag mogelijk te houden. De huidige technologie voor nutriëntenverwijdering en het laagbelaste actiefslibstelsel leveren een kleinere hoeveelheid spuislib op. Men tracht ook zo weinig mogelijk chemicaliën toe te voegen.

De volgende stap is die van de ontwatering. Het slib dat na de waterzuivering overblijft, bestaat nog voor 99 percent uit water. Wat er verder ook met het slib gebeurt, het moet altijd worden ontwaterd. Dat gebeurt vaak ter plaatse op de RWZI en soms in een centrale slibverwerkingsinstallatie per regio, te Aalst en te Evergem. In september 1996 werd de meest recente slibverwerkingsinstallatie van Aquafin in gebruik genomen in het centrum van Houthalen.

Malcorps

In Vlaanderen beschikken bovendien vijftientig bedrijven over een vergunning voor de verwerking van slib van allerlei aard, waaronder ook slib van RWZI's en rioolkolken-slib. De verwerking bestaat uit een voorbehandeling en het steekvast maken van het slib door ontwatering en conditionering. Daarna wordt het slib afgevoerd naar een stortplaats categorie twee.

Daarmee belanden we bij het probleem van het storten van slib. In 1996 werd nog bijna de helft van het slib, of 48.000 ton droge stof, gestort na ontwatering of droging. Voor het milieu is dat in elk geval een slechte oplossing, gezien het tekort aan stortcapaciteit in Vlaanderen. Zo gaat ook de kans verloren om een groot deel van het slib nuttig te gebruiken. Bovendien is het storten terecht erg duur geworden. Aquafin wil dus af van het storten. Het is nog de vraag of het verbranden van dat slib een betere oplossing is.

Een volgende stap op de ladder van Lansink, die ook hier van toepassing is, is vergisting. Het zuiverings-slib bevat naast minerale inerte stoffen ook heel wat organisch materiaal. Om de totale slibberg te verminderen kan alleen op deze organische fractie worden ingewerkt. Naast het nuttig toepassen, bijvoorbeeld als brandstof, zijn er daarvoor twee mogelijkheden: vergisten of drogen. Het slib kan door het gisten sterk in volume worden verminderd. Het gistingsgas kan bovendien worden gebruikt als energiebron voor de thermische slibdroging. Dit procédé wordt nu succesvol toegepast in de nieuwe installatie van Deurne-Schijnpoort.

Slibvergisting zou veel algemener kunnen worden toegepast. De discussie over slibvergisting is vergelijkbaar met de discussie over vergisting van de organische fractie van het huishoudelijk afval, wat een gedeeltelijk alternatief is voor huisvuilverbranding. Het vergisten van slib bestond echter al langer, maar wordt nu afgebouwd, tegen alle milieulogica in. We hebben althans sterk de indruk dat het zo is. Bestaande gistingstorens worden afgebroken of niet meer gebruikt, zoals in de RWZI in Geel, terwijl in feite zou moeten worden gekozen voor de renovatie van de bestaande slibvergistingsinstallaties.

Ons potentieel voor de vergisting van slib met een gehalte aan droge stof van 6 percent zou om en bij de 40.500 ton per jaar bedragen. Deze raming dateert van 1996. Op dat ogenblik werd amper 13.000 ton slib vergist. Er waren toen twintig bestaande installaties uitgerust voor warme slibver-

gisting, waarvan er naar schatting slechts acht echt warm werden gebruikt.

In de provincies Antwerpen, Limburg en Vlaams-Brabant wordt vooral gemikt op een uitbouw van de capaciteit voor slibdroging. Via thermische droging kan het gehalte aan droge stof nog worden opgedreven tot ongeveer 90 percent. In de RWZI van Deurne-Schijnpoort wordt door Seghers Engineering een grote installatie voor slibdroging met een capaciteit van 10.000 ton gebouwd. In de RWZI van Houthalen-Helchteren wordt tegen 1999 een tweede grote installatie met een capaciteit van 10.000 ton droge stof in gebruik genomen. Hier wil men de restenergie van de verbrandingsoven gebruiken.

Daarnaast wordt in de provincie Antwerpen nog gezocht naar een locatie voor een reuzendrogin-stallatie met een capaciteit van 25.000 ton. Voor deze zogenaamde derde fase van de uitbouw van de slibvergisting denkt men aan een project van warmtekrachtkoppeling in Geel in samenwerking met Electrabel. In totaal is er dus al een capaciteit van 45.000 ton slibdroging gepland.

De minister heeft vroeger al gezegd dat Aquafin instaat voor de prefinanciering van deze installaties en dat die investering nadien voor 100 percent wordt afgelost door het Vlaams Gewest.

Door de slibdroging wordt het drogestofgehalte opgedreven tot 90 percent. Om dit resultaat te bereiken, moet er evenwel heel wat warmte worden opgewekt en wordt er heel wat energie verbruikt. Het eindproduct, dat een hoge calorische waarde heeft, kan worden vergeleken met bruinkool.

Het gedroogde slib kan eveneens worden gebruikt als meststof. Dan hebben we te maken met het probleem van slib als bodemverbeteraar. Gedroogd slib is in feite een hooggekwalificeerd bodemverbeteringsmiddel, omwille van het hoog organisch stofgehalte en de hoge emificatiegraad. Slib is een betere bodemverbeteraar dan dierlijk mest. Bij dierlijke mest komen er namelijk sneller nutriënten vrij, terwijl gestabiliseerd RWZI-slib traagwerkend is. In deze optiek kan slib, naast andere stoffen, een eigen specifieke rol spelen in bodemverbetering in de land- en tuinbouw, in de openbare en particuliere groenvoorziening, en als uitvoerproduct.

In 1996 vond nog 27 percent van het zuiverings-slib zijn weg in de landbouw als organische meststof of

Malcorps

als bodemverbeteraar, op dit ogenblik nog ongeveer 15.000 ton.

Mijnheer de minister, u wilt het gebruik van slib in de landbouwsector ontmoedigen. In Vlarea wordt deze nuttige toepassing quasi uitgesloten vanaf het jaar 2000, omwille van de druk van de boerenorganisaties die vooral bekommerd zijn om de afzet van de mestoverschotten. Aangezien slib een concurrent is voor mest moet het wijken. Volgens u, mijnheer de minister, moet dit gebeuren omdat dierlijke mest als meststof zoveel beter is dan slib.

De Minaraad deelt deze mening echter niet. In zijn advies bij Vlarea heeft hij er terecht op gewezen dat voor het gebruik van zuiveringsslib als secundaire grondstof allerlei bijkomende voorwaarden worden opgelegd en dat Vlarea veel verder gaat dan wat is voorzien in de Europese regelgeving. Er is duidelijk een discriminatie van het slib ten opzichte van andere secundaire grondstoffen. Uiteraard is Agalev het eens met de stelling dat vervuild slib niet mag worden uitgespreid over goede landbouwgrond. Het quasi uitsluiten van de inzet van RWZI-slib als bodemverbeteraar is evenmin verdedigbaar, tenzij men andere belangen wil verdedigen, zoals een gegarandeerde afzet van mest.

De minister heeft dit advies van de Minaraad naast zich neergelegd. Vanaf 1 december 1999 is het gebruik van RWZI-slib op cultuurgronden in principe verboden. Het gevolg hiervan is dat het slib voorlopig opnieuw zal worden gestort, wat volgens Aquafin een meerkost inhoudt van 300 miljoen frank.

In de voedingsindustrie wordt gevreesd dat in de toekomst eenzelfde aanpak zal gelden voor ongeveer 10.000 ton bioslib. Indien de huidige afzet in de landbouw de voedingsindustrie zou worden ontnomen, zou dit een vertienvoudiging van de slibverwerkingskosten tot gevolg hebben. Uit de vragen vanuit deze sector blijkt duidelijk dat een meer globale aanpak van het slibprobleem noodzakelijk is. Bij OVAM wordt gewerkt aan de opmaak van een plan voor bedrijfsmatig organisch afval, maar daarnaast loopt de uitvoering van het geheime slibplan van Aquafin. Van enige coördinatie is er duidelijk geen sprake.

Door artikel 4.2.5.3 van Vlarea wordt het mogelijk gedroogd RWZI-slib met een drogestofgehalte van minstens 85 percent in met steenkool gestookte centrales te verbranden onder dezelfde voorwaar-

den als steenkool. Er is evenwel één voorwaarde : het slib moet aan bepaalde samenstellingscriteria voldoen zodat de emissies bij de verbranding ervan beperkt blijven. Deze samenstellingscriteria, bijvoorbeeld voor het zwavelgehalte, zijn ten onrechte zeer soepel. Het feit dat het gewoon stoken van steenkool vaak nog meer vervuilend is, is in feite geen argument. Het is hoogstens een duidelijke vingerwijzing dat de emissienormen voor klassieke centrales dringend moeten worden aangepast.

Bovendien mag tot 13 december 2000 RWZI-slib worden verbrand in steenkoolcentrales die zelfs geen ontzwavelingstrap hebben ingebouwd. In een vorige versie van Vlarea wilde men dit alleen toelaten voor slib dat veel minder zwavel bevatte, namelijk maximum 1.200 milligram per kilogram. Nu mag het voor slib dat tot 15.000 milligram per kilogram zwavel bevat.

Het slib kan eveneens gewoon worden verbrand, uiteraard na een eerste ontwatering, maar zonder een doorgedreven droging. Het gaat dan om slib met een drogestofgehalte van ongeveer 25 percent dat de verbrandingsoven ingaat. Dit betekent dat er voornamelijk water wordt verbrand. Er blijft evenwel een aanzienlijke rest over. Voor één ton slib met een drogestofgehalte van 25 percent houdt men ongeveer één derde van de totale droge stof over als vliegasse, namelijk 80 kilogram. Bovendien gaat het om as die zwaar vervuild is met zware metalen. Deze vliegassen moeten alsnog worden gestort op een stortplaats voor bedrijfsafvalstoffen of kunnen bijvoorbeeld een nuttige toepassing krijgen in de wegenbouw, wat dan weer het risico inhoudt dat de vervuiling wordt verspreid.

Bovendien moeten de verbrandingsgassen worden gezuiverd, wat nieuwe afvalstromen of afvalslib doet ontstaan. Het verbranden van slib is een zeer dure oplossing : men betaalt namelijk 5.000 frank per ton slib.

In het advies van de Minaraad op een van de eerste versies van het Aquafinplan van 2 juni 1994 lezen we – en ik citeer : 'De planning moet rekening houden met een systematische verbetering van de slibkwaliteit als gevolg van de inspanningen van de bevolking en van de bedrijven. De planning van het slibafvoerplan is nu enkel op de huidige kwaliteitsgegevens afgestemd. Het gevolg hiervan is dat het slibafvoerplan Vlaanderen een ongenueanceerd verbrandingsplan is.'

De provincies West-Vlaanderen en Oost-Vlaanderen zitten onverkort op de lijn van de slibverbranding. In Vlaanderen loopt er bij wijze van spreken

Malcorps

een slibdemarcatieline. Ten oosten van Antwerpen, in de provincies Antwerpen, Limburg en Brabant, kiest men bijvoorbeeld eerder voor slibdroging en ten westen van Antwerpen, in de provincies West- en Oost-Vlaanderen, kiest men voor slibverbranding. Wellicht is dit een gevolg van het feit dat het taboe op de verbranding in bepaalde regio's minder sterk is. Volgens Aquafin heeft dit te maken met een soort voorzorgsbuffer aan stortcapaciteit die men nodig achtte bij de keuze voor het relatief weinig bekende procédé drogen en nuttige toepassing.

De vraag rijst evenwel of de bevindingen met de installatie in Deurne-Schijnpoot inmiddels niet voldoende geruststellend zijn om dit procédé op een meer algemene schaal toe te passen. Bovendien wordt per jaar reeds 14.000 ton slib verbrand in een autonome slibverbrandingsoven, een werkelbedoven, op de RWZI van Brugge, waar de exploitatie in handen is van Seghers Engineering. Bij Aquafin is men van plan om in de provincies West- en Oost-Vlaanderen nog 28.000 ton slib te verbranden. Volgens het slibafvoerplan is dit de eerste fase van de verdere uitbreiding van de slibverbranding in Vlaanderen.

Aquafin mag deze slibverbrandingsinstallatie niet zelf bouwen. Via een dienstverleningscontract moet men dit werk uitbesteden aan derden. Dit wordt omschreven als het slib op de markt brengen.

Op dit ogenblik loopt er een aanbestedingsprocedure voor het bouwen van een nieuwe slibverbrandingsoven, waarvoor er sinds september 1996 een voorafkondiging werd gepubliceerd. In maart 1997 werd op Europees niveau een oproep tot kandidaten gepubliceerd. Hierop hebben 16 kandidaten gereageerd. De stuurgroep verbranding bij Aquafin heeft een lastenboek opgesteld.

Er kwamen een vijftal kandidaten in aanmerking, waaraan de nodige toelichtingen werden verstrekt. Het ging om BV Fabricom Watco, Indaver, Seghers Engineering, OTV en de Amerikaans-Nederlandse combinatie Energy Insulinde. De kosten van het project werden geraamd op liefst 7,5 miljard frank, waarvan 2 miljard frank voor investeringen en 5,5 miljard frank voor een dienstverleningscontract met een duur van vijftien jaar.

Voor de inplanting van deze verbrandingsoven stelde Aquafin zelf de site van de RWZI te Oosten-de voor. De inschrijvers konden echter ook zelf

andere sites voorstellen. Het opstarten van de oven werd gepland voor 2001. De mogelijkheid van coverbranding werd in het lastenboek opengelaten, zodat in de verbrandingsoven compatibele afvalstoffen mee mogen worden verbrand. Aquafin vraagt expliciet dat er een totaal nieuwe oven zou worden gebouwd om niet in concurrentie te treden met ovens voor huisvuilverbranding.

Ik heb vernomen dat de opdracht bijna zeker naar de Fabricomgroep zal gaan. Die kiest voor een locatie in de Gentse Kanaalzone. In feite ontbreekt enkel nog de vergunning van de minister. De aanbesteding zou bijna helemaal rond zijn en binnenkort kan het contract worden getekend.

Hiermee kom ik opnieuw aanbeland bij het begin van mijn uiteenzetting. In het Vlaams Parlement voeren we een discussie over de keuze van technologieën en sites voor de verwerking van het huishoudelijk afval. Intussen wordt de verwerking van slib volledig in de coulissen van Aquafin geregeld. De zaak is helemaal rond en binnenkort wordt de ontbrekende vergunning afgeleverd. Het parlement zal er alleen maar akte van kunnen nemen. Nochtans was er bij het begin van deze regeerperiode, naar aanleiding van het Mestactieplan, sprake van een slibdecreet.

Daarom wil ik de volgende concrete vragen stellen. Kan de meest geactualiseerde versie van het slibafvoerplan alsnog aan de commissieleden worden overgemaakt en kan er nog een discussie plaatsvinden, alvorens alle belangrijke beslissingen definitief zijn genomen? Hoe luiden de recente adviezen terzake van de Vlaamse Milieumaatschappij, OVAM en de Minaraad – als die al gevraagd zijn?

Welke kosten zal de Vlaamse overheid op zich nemen voor de verwerking van het RWZI-slib en meer concreet voor de slibverbrandingsoven, na de prefinanciering door Aquafin?

Op basis van welke criteria wordt voor de provincies Oost- en West-Vlaanderen uitsluitend gekozen voor de verbranding van RWZI-slib? Is hiervoor een technologie-MER opgemaakt, zoals indertijd door de Minaraad werd gevraagd? Werd een vergelijking gemaakt met de alternatieven vergisting, droging en nuttige toepassing?

Is er al uitsluitel over de locatie voor de verbranding van 28.000 ton RWZI-slib? Ik heb mijn vermoedens daarover al uitgesproken, maar ik kan het mis hebben. Zal de minister hiervoor een milieuvergunning afleveren, zonder dat het slibafvoer-

Malcorps

plan, dat er de basis van zou moeten vormen, tenminste aan het Vlaams Parlement werd meege-deeld ?

De voorzitter : De heer De Vilder heeft het woord.

De heer Freddy De Vilder : Mijnheer de voorzitter, ik wil de minister nog een korte bijkomende vraag stellen in verband met de opmerking van de heer Malcorps over de locatie van de verbrandingsinstallatie. De heer Malcorps heeft de Gentse Kanaalzone genoemd. Ik hoop de minister er niet op te wijzen welke immense problemen zich daar momenteel voordoen. Ik denk daarbij aan de dioxine-uitstoot die de hele streek in de ban houdt.

In eerdere interpellaties hebt u al geantwoord dat er eerst een totaalplan moet komen van de uitstoot in de Gentse Kanaalzone. Denkt de minister er werkelijk aan om, naast de al bestaande problemen, bijkomend een vergunning af te leveren voor een verbrandingsinstallatie in de Kanaalzone ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil de heer Malcorps uitdrukkelijk danken voor zijn positieve beoordeling van de beslissing die we vanmiddag hebben meegedeeld. Hij is echter zo vindingrijk dat hij onmiddellijk andere bronnen aanboort. Ik zal proberen een afdoend antwoord te geven op zijn vragen.

Het gaat hier niet om een geheim afvoerplan, maar om een vertrouwelijk plan dat binnen Aquafin tot stand is gekomen. Het werd ook in het permanent overlegorgaan besproken. Het permanent overlegorgaan werd opgericht in aansluiting met de beheersovereenkomst tussen het Vlaams Gewest en Aquafin. Het orgaan werd uitdrukkelijk opgericht als doelgericht en constructief forum voor samenwerking bij de uitvoering van deze overeenkomst.

Het permanent overlegorgaan, kortweg overleg genoemd, komt maandelijks samen en bestaat uit afgevaardigden van Aquafin en van het Vlaams Gewest, in casu het Bestuur voor Milieuinvesteringen van Aminal, de Vlaamse Milieu-maatschappij, de Vlaamse minister van Leefmilieu en de bijzondere gevolmachtigde namens het Vlaams Gewest. Die wordt ook vernoemd in deze overeenkomst, en hij moet toezien op de naleving van de afspraken van het Vlaams Gewest met Aquafin. Het overleg

wordt beurtelings voorgezeten door iemand van de contracterende partijen Aquafin en het Vlaams Gewest.

Het plan is dus vertrouwelijk, maar niet geheim. Het is nu een afgewerkt plan dat niet rechtstreeks onder de regels van openbaarheid van bestuur valt, maar tot de bedrijfsvoering behoort. Ik heb er echter geen probleem mee om dit te bespreken. Indien de voorzitter van de commissie daarom zou verzoeken, wil ik het hier ter beschikking stellen en er een toelichting over geven. Dat kan alleen maar misverstanden vermijden.

Het ontwerp van het slibafvoerplan van de NV Aquafin en de financiële analyse moesten worden geactualiseerd, onder andere ingevolge de goedkeuring door de Vlaamse regering van Vlarea op 17 december 1997. Daarin werd de bestemming vastgelegd van een aantal afvalstromen voor secundaire grondstof of vernietiging.

Het geactualiseerde slibafvoerplan werd binnen het geciteerde overlegorgaan nogmaals besproken op 24 februari en 31 maart 1998. Dit slibafvoerplan is zeker geen gewestelijk plan, maar een zuiver intern bedrijfsplan van de NV Aquafin. De slibverwerkingsprojecten van de NV Aquafin zullen dan ook steeds moeten worden getoetst aan de beleidsopties van het MINA-plan 2, alsmede aan de bepalingen van Vlarea en Vlarem. Rekening houdend met het feit dat het om een bedrijfsplan gaat en niet om een bestuursdocument, is de decretale regelgeving betreffende de openbaarheid van bestuur hierop niet van toepassing. Ik ben bereid om hierop later terug te komen.

In de overeenkomst tussen het Vlaams Gewest en de NV Aquafin staat dat de NV Aquafin recht heeft op een vergoeding van het Vlaams Gewest die alle gemaakte redelijke kosten moet dekken. In de beroepsprocedure is voorzien dat de gevolmachtigde van het Vlaams Gewest beslist of de kosten redelijk zijn. Hij kan ze verwerpen of aanvaarden. Alle door het Vlaams Gewest aanvaarde redelijke kosten met betrekking tot de slibverwerking worden derhalve door het Vlaams Gewest vergoed.

Tevens werd gevraagd op basis van welke ideeën men voor de provincies Oost- en West-Vlaanderen uitsluitend voor verbranding opteert. In het Vlarea worden de beleidslijnen vastgelegd voor gebruik van behandeld zuiverings-slib als secundaire grondstof. Enerzijds werden criteria vastgelegd voor de aanwending als secundaire brandstof en anderzijds geldt vanaf 1 december 1999 een verbod voor de

Kelchtermans

afzet op cultuurgronden. Tengevolge van deze eisen moet voor meer dan 42.000 ton slib een alternatieve verwerking als afval worden gezocht. Dit is een zuivere bedrijfskeuze. Op het gewestelijke beleidsniveau wordt terzake geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende provincies.

In de recente Europese richtlijn van 3 maart 1997 tot wijziging van de richtlijn 85-337 met betrekking tot de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, wordt geen melding gemaakt van de technologie-MER. Het is niet de bedoeling om in Vlaanderen een MER in te voeren dat afwijkt van de Europese regelgeving. De best beschikbare technologie zit vervat in de klassieke milieu-effectrapportering. Wat dit betreft, is er dan ook geen probleem.

Voor de verbranding van de 28.000 ton ontwaterd rioolwaterzuiveringsslib werd door de NV Aquafin inderdaad een beperkte aanbesteding voor de bouw, financiering en exploitatie in eigen beheer uitgeschreven. Het is dan ook evident dat het bedrijf dat deze opdracht verwerft hiervoor de nodige vergunningen moet krijgen. Elke milieuvergunningsaanvraag terzake zal conform de Vlaremprocedure worden beoordeeld.

Het dossier dat door de heer Malcorps wordt geciteerd betreft een beroepsprocedure die zich in haar eindfase bevindt. Het is dan ook niet aangewezen om terzake reeds een uitspraak te doen. Dit zou de procedure in het gedrang kunnen brengen.

Met betrekking tot de vraag van de heer de Vilder kan ik mededelen dat ik formeel geen weet heb van geplande locaties. Hiermee wordt bij de beoordeling van het dossier geen rekening gehouden.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, het verheugt me dat het plan er uiteindelijk toch zal komen. Ik stel toch voor dit document te verspreiden onder de leden van de commissie.

Ik begrijp dat dit probleem een gevolg is van de constructie van Aquafin en dat de afgevaardigde van het Vlaams Gewest vragen kan stellen in het permanent overlegorgaan. Daarom maak ik de vergelijking met de discussie over het huishoudelijk afval. Om in de toekomst dergelijke problemen te vermijden, hebben we namelijk behoefte aan een soort Pirofin zodat de hele maatschappelijke discussie in de toekomst eveneens overbodig wordt.

Ik overdrijf misschien een beetje, maar er is toch sprake van een democratisch deficit in dit debat. Het gaat over alle RWZI's in Vlaanderen, het slib dat daaruit voortkomt en hoe we het zullen verwerken. Het betreft tienduizenden tonnen droge stof. We moeten vaststellen dat het parlement buiten deze discussie staat. We kunnen er niets bij inbrengen, hoewel het essentieel is. Aquafin, officieel een privé-instantie, treedt met dit slib immers in concurrentie met andere stromen van afvalstoffen of mogelijke bodemverbeterende middelen. Dat is een dilemma.

Ik blijf betreuren dat daarover geen debat mogelijk is en hoop dat we dit nog kunnen rechtzetten. Het is een technische aangelegenheid, maar dan een met zware repercussies. De minister zegt kort en krachtig dat inderdaad alle financiële gevolgen uiteindelijk voor het Vlaams Gewest zijn. Dat zijn wij allemaal, alle Vlaamse belastingbetalers. We zullen de zaak dus wel moeten betalen.

Als bepaalde technologieën worden gekozen, met alle implicaties van dien, zal uiteindelijk de Vlaamse burger ze betalen. Wij vertegenwoordigen die burger en moeten de nodige vragen stellen. Dat mag openbaar gebeuren en hoeft niet binnen de vertrouwelijke, zij het niet geheime, sfeer van een overlegorgaan te blijven. Ik hoop dat we het rapport inderdaad ter inzage krijgen en dat we de tijd vinden om er even bij stil te staan zodat we een en ander kunnen overzien.

Ik dring er nogmaals op aan om niet eerder een eindbeslissing te nemen en kondig een motie in die zin aan. Uiteindelijk beslist u toch en moet u een vergunning afleveren ; het zou erg zijn als Aquafin dat ook nog zelf zou doen. U zult daarmee uw zegen geven over het slibafvoerplan. Het zou ongepast zijn dat dit zou gebeuren zonder dat we het rapport hebben kunnen bespreken en ten minste een beperkte discussie hebben kunnen voeren over het slib, zoals we dat ook over het huishoudelijk afval hebben gedaan.

De voorzitter : De heer De Vilder heeft het woord.

De heer Freddy De Vilder : Mijnheer de minister, ik kan me indenken dat de locatie van zo een project niet kan meespelen in de beoordeling van het voorliggende plan. Als minister van Leefmilieu moet u echter bijzonder bezorgd zijn om bepaalde gebieden, die toch al zwaar te lijden hebben.

In de Gentse Kanaalzone blijft de dioxine-uitstoot van een bepaald bedrijf niet onder de aanvaardbare norm. Ik pleit er dan ook voor daar geen bijko-

De Vilder

mende verbranding toe te laten. Ik las trouwens gisteren in de krant dat uw eigen diensten beweren dat de gezondheid van de inwoners van Wachtebeke en Zelzate mogelijk bedreigd is door de te hoge uitstoot van dioxine door dat ene bedrijf.

De voorzitter : Ik stel voor dat we dit debat agenderen bij de bespreking van de begroting. Daarin is er telkens een luik over waterzuivering en afvalverwerking voorzien. Zo nodig kunnen we tijd maken om samen met de verantwoordelijken van Aquafin en OVAM het probleem in onze commissie te bespreken.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : De minister kan natuurlijk verklaren dat het moratorium ook geldt voor slibverbrandingsovens.

Minister Theo Kelchtermans : Ik wil mijn antwoord daarop nog in beraad houden.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Malcorps werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 16.25 uur.*
